

Neushoorn

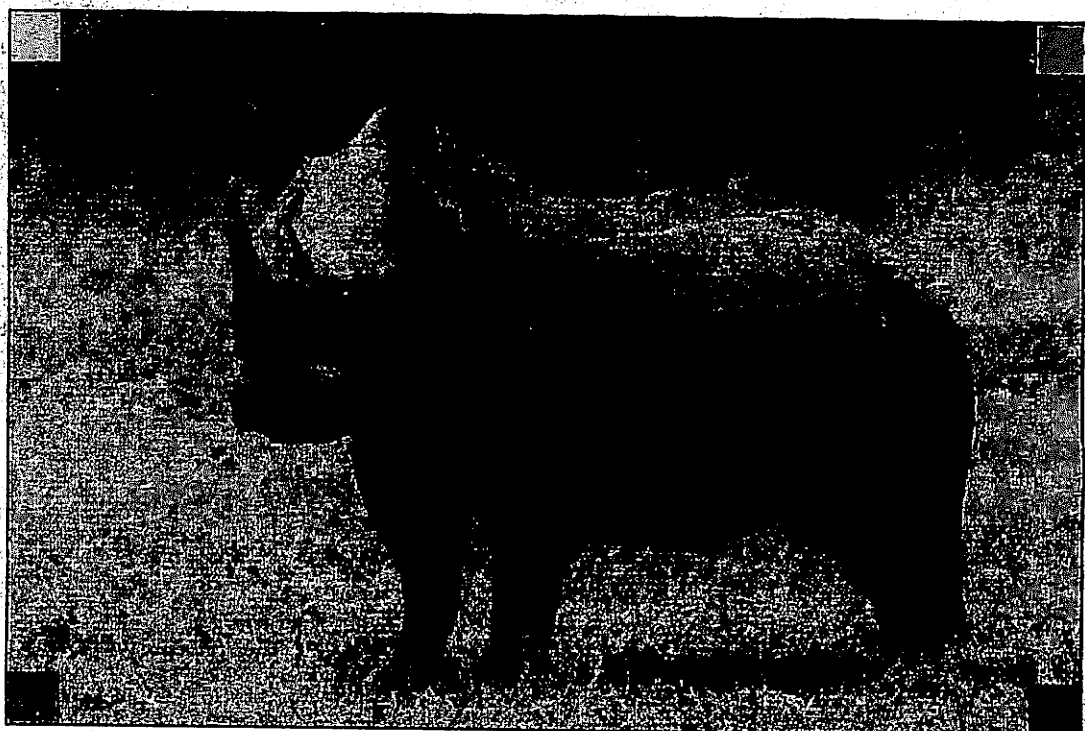


Neushoorn Stichting Nederland; niet langer een droom maar een feit

Voor u ligt het 0-nummer van de Neushoornkrant, een uitgave van de Neushoorn Stichting Nederland. Dit nummer is een speciale uitgave met daarin het ontstaan en het doel van de Neushoorn Stichting Nederland, informatie over Swaziland in het algemeen en het neushoornproject voor eco-volunteers in Swaziland in het bijzonder.

In januari 1997 ging met de oprichting van de Neushoorn Stichting Nederland een droom van onze oprichter/voorzitter Raymond van der Meer in vervulling. Van kleins af aan is hij helemaal bezeten van neushoorns en na een verblijf van zes weken in het rhino-rescue project in Swaziland besloot hij dat hij zich actiever wilde bezighouden met het behoud van zijn lievelingsdier. Hij zag met eigen ogen hoe de mensen in Swaziland zich met alles wat ze hebben inzetten voor het behoud van de neushoorns, maar dat vooral financiële ondersteuning hard nodig is. De Neushoorn Stichting Nederland kan met behulp van donateurs en sponsors proberen die ondersteuning te bieden.

Raymond van der Meer verteld: "In januari 1996 was ik in Swaziland voor een periode van zes weken. Ik werkte mee aan een neushoornproject in het Mkhaya Game Reserve, één van de drie Big Game Reservaten. Ik ontdekte al snel dat het daar



beslist geen pretpark is; er wordt met man en macht gewerkt aan het beschermen van de neushoorns tegen stroopers die het op hun hoorns voorzien hebben. Zwaar bewapende rangers in een met stroomdraad omheind gebied moeten ervoor zorgen dat het aantal neushoorns niet nog verder zal dalen. Men beschermt de neushoorns daar 24 uur per

dag, vaak met gevaar voor eigen leven want een stroper deinst nergens voor terug. Het verblijf in het Mkhaya Game Reserve was voor mij een schitterende tijd. Doordat je echt actief meewerkt en zo dicht bij de natuur staat leer je van de rangers heel veel over de verschillende planten en dieren die daar leven. Andere dieren die daar voorkomen zijn: diverse antilopesoorten, olifanten, buffels, krokodillen, nijlpaarden, zebra's, giraffen en luipaarden.

Toen ik daar was, dacht ik veel na over wat ik zou gaan doen als ik weer thuis zou zijn. Ik wilde graag meer doen voor de neushoorns dan alleen beeldjes en postzegels verzamelen. Ik wisselde hierover van gedachte met mr. Ted Reilly, de beheerder van het Mkhaya Game Reserve, een specialist op het gebied van kennis der natuur en de neushoorns in het bijzonder. Hij reageerde enthousiast en vertelde mij dat alle (financiële) hulp hard nodig is om aan de uitbreiding van het Mkhaya Game Reserve te werken.

Toen ik weer naar Nederland terugging beloofde ik Ted Reilly dat ik me zou gaan inzetten voor het Mkhaya Game Reserve, want ik heb met eigen ogen gezien hoe de mensen zich daar volledig geven voor het behoud van de neushoorns. En zie, één jaar later (januari 1997 red.) is mijn wens in vervulling gegaan en is de Neushoorn Stichting Nederland een feit!"

Met enige trots werd het eerste resultaat in augustus 1997 bekendgemaakt, toen de Neushoorn Stichting Nederland, dankzij donateurs en sponsors, aan mr. Ted Reilly een cheque ter waarde van 10.000 rand (fl 5.000,- red.) aan kon bieden voor de bouw van een nieuwe ranger-uitkijkpost in het Mkhaya Game Reserve.

Verderop in deze krant; meer informatie over de doelstelling en activiteiten van de Neushoorn Stichting Nederland en uitgebreide informatie over het rhino-rescue project voor eco-volunteers in Swaziland.

In dit nummer:

○ *Neushoorn Stichting Nederland*
niet langer een droom maar een feit

○ *Doel van de Neushoorn*
Stichting Nederland

○ *De natuur van een neushoorn*

○ *Neushoorns in Swaziland*



De Neushoorn Krant



DOEL van de Neushoorn Stichting Nederland

In de statuten staat het algemene doel van de Neushoorn Stichting Nederland als volgt geschreven:

Het doel van de Neushoorn Stichting Nederland is het ondersteunen van projecten van organisaties/instellingen die werken aan het behoud van de neushoorn, waar ook ter wereld.

Het doel voor 1997/1998 is het (financieel) ondersteunen van het Mkhaya Game Reserve in Swaziland. Een nadere toelichting op dit doel volgt onderstaand.

Het Mkhaya Game Reserve werkt mee aan een internationaal fokprogramma van zwarte neushoorns. Het is van groot belang het reservaat in oppervlakte uit te breiden; een zwarte neushoorn leeft solitair en heeft een groot leefgebied nodig. De ruimte is aanwezig; het nodige geld om de grond aan te kopen ontbreekt echter. Er wordt hard gewerkt om het benodigde geld uit verschillende fondsen bij elkaar te krijgen, zodat men zo snel mogelijk aan de uitbreiding kan beginnen.

Een tweede mogelijkheid tot uitbreiding is het omheinen van een gebied bij het Ngwenyana River basin. Dit gebied biedt ook mogelijkheden als leefgebied en door het te omheinen beschermd men ook de voedselvoorziening van de zwarte neushoorn.

Op dit moment is de uitbreiding van Mkhaya Game Reserve het allerbelangrijkste. Naast de aankoop van de grond en het omheinen ervan, heeft de bescherming van de neushoorns natuurlijk de hoogste prioriteit. Daarvoor is het noodzakelijk om in het park en in het nieuw aan te kopen grondgebied nieuwe ranger uitkijkposten te bouwen. Dit zijn kleine blokhutten die dienen als uitvalsbasis voor de rangers bij eventuele calamiteiten. Tevens bieden ze schaduw en kunnen als opslagplaats voor o.a. voedsel gebruikt worden. Er zijn tenminste 5 van die uitkijkposten nodig, te plaatsen op strategische observatieplaatsen in Mkhaya.

De uitkijkposten zijn gemaakt van dikke betonnen blokken en gevulde spouwmuren die moeten voorkomen dat er kogels door de muren gaan. Een klein luik gemaakt in het betonnen dak geeft de rangers de gelegenheid om onzichtbaar en beschermd tegen kogels, van binnenuit met een ladder het dak te betreden. Een twee-lagen hoge betonnen rand op het dak biedt de rangers bescherming tegen geweschoten en de mogelijkheid, onzichtbaar, op het dak te slapen.

De uitkijkpost is voorzien van een kogelwerende, stalen deur. Tevens

zijn de uitkijkposten bestand tegen brand, wat ook regelmatig voorkomt in de Afrikaanse savanne. Buiten de uitkijkpost is ruimte voor een beschutting om te zorgen dat de rangers in elk type weer op een vuurtje kunnen koken.

De kosten van de uitkijkposten zijn fl. 5.000,- per stuk. Mr. Ted Reilly heeft de Neushoorn Stichting Nederland verzocht of zij geld voor de uitkijkposten beschikbaar wil stellen. Dit lijkt ons een prima eerste doel voor onze Neushoorn Stichting. Inmiddels heeft Ted Reilly in augustus 1997 de cheque voor de bouw van de eerste ranger-uitkijkpost in ontvangst mogen nemen.

We doen erg ons best om het geld van de overige uitkijkposten bij elkaar te brengen, en **u kunt ons daarbij helpen**. Vul de bon op deze pagina in en wordt donateur van de Neushoorn Stichting Nederland, we kunnen uw steun hard gebruiken! Om u op de hoogte te houden van de activiteiten van de Neushoorn Stichting Nederland, ontvangt u tenminste 3x per jaar de Neushoornkrant met daarin allerlei wetenswaardigheden over o.a. Swaziland. Ook een vast onderdeel in de Neushoornkrant is het "Dierentuinnieuws" met medewerking van de Nederlandse- en Belgische dierentuinen.



Ja, ik word donateur van de Neushoorn Stichting Nederland en steun daarmee haar activiteiten voor het behoud van de neushoorns. Mijn financiële bijdrage per jaar is:

f 35,00

anders dan bovenstaand, nl. f. (minimale bijdrage f 35,00 per jaar)

Dhr./mevr. _____
Straat en nr. _____
Postcode: _____
Plaats: _____

Stuur uw ingevulde aanmeldingsbon naar:

Neushoorn Stichting Nederland
Postbus 138 2300 AC Leiden

Na ontvangst van uw aanmelding worden uw gegevens opgenomen in een acceptgiro gebaseerd op het voorgaande gegevens.

Tevens ontvangt u tenminste 3x per jaar de Neushoornkrant.

Inschrijfnummer stichtingregister R.v.K. 4116992





De prijs van ...

De parkwachters in Afrika's wildparken hebben een gevaarlijk beroep. Zij zijn, om zich te kunnen weren tegen stropers, uitgerust met automatische R5 machine-geweren. De stropers, die het vroeger hadden gemunt op het ivoor van de olifant, jagen nu op de neushoorn. In China en Zuid-Korea geloven ze dat de hoorn de potentie verhoogt. De neushoorn wordt beschermd achter hekken onder hoogspanning en door zwaarbewapende parkwachters, die bij het zien van een stropers eerst schieten en dan pas vragen.

Ruim veertig neushoornschedels liggen in het basiskamp netjes in rijen uitgestald onder een golfplaten dak. Waar ooit de hoorn zat, zijn slechts enkele splinters en gedroogd bloed zichtbaar. Het zijn de resten van een van de grootste slachtpartijen van de laatste decennia.

Het privépark Mkhaya is de enige plek in het koninkrijk Swaziland waar de met uitsterven bedreigde zwarte neushoorn nog te vinden is. Het lijkt op een vesting, dit natuurreservaat dat ruim 6.200 hectare groot is en aan zestig parkwachters werk biedt. Het aantal in het park levende neushoorns wordt geheim gehouden om geen slapende honden wakker te maken. Ook de toeristenstroom wordt streng gecontroleerd. Niemand mag met zijn eigen auto het park in; bij de ingang kun je een jeep met chauffeur huren. Mkhaya opent sinds kort zijn poorten voor natuurliefhebbers, die de harde kant van de natuurbescherming niet schuwen, al worden confrontaties met stropers gemeden. Belangstellenden kunnen kennismaken met het werk van de rangers en er ook actief aan deelnemen. Ongeveer tachtig procent van de reissom is bestemd voor het park Mkhaya.

Parkwachter Michael Ngwenya maakt zijn geweer schoon. De strijd tegen de stropers is volgens de 26-jarige Swazi pas begonnen. Hij zit op een van de vier stropersstorens die boven de bomen uitkijken bieden over het park. De zon gaat snel onder en de temperatuur zal varinacht het nulpunt naderen. Michael trekt een deken stevig over zich heen, zijn ogen zoeken de omgeving af. De nachtelijke uren zijn favoriet bij de stropers, weet hij uit ervaring.

De meters hoge hekken zijn in het verleden al een keer gesamd met een uitlooper, maar de kanten lampen verbaarden toen zijn aanwering. Met een mamba leidt hij een vanger op en gaat zoeken met het basiskamp naar zijn collega's slapen. Het dagelijks leven van een ander in Mkhaya is ondergeschikt aan de afkeer. Michael waait de

bruine hoop, kijk maar. Michael duikt een natuurelement op, maar de hoorn is niet te zien. Hij kijkt om en glimlacht om de vangers die de weg wijzen met de handen opzij proberen te drukken, maar dat vanwege de overvloed aan doornen en de achterwege laten Michael omzittende door de bomen heen



gevaarlijk werk doet, maar hij heeft een doel voor ogen. Hij woont in het park en moet 24 uur per dag klaar staan. Als vergoeding voor zijn diensten krijgt hij behalve loon, eten en een slaapplek. Alle rangers zijn bereid hun leven te geven voor de dieren. Enkele collega's die omkwamen in een vuurgevecht met stropers zijn tot helden uitgeroepen. De eerste taak van die dag is het opsporen van een zwarte neushoorn met haar vier maanden oude jong, de trots van het park. Ruim voordat het licht wordt, gaan we op pad; het schijnsel van de maan als wegwijzer. Michael zoekt tussen het hoge gras naar uitwerpselen. Na honderden op dropjes lijkende balletjes van talloze antilope-soorten en één mestheuvel van een kudde olifanten te hebben gevonden, blijft hij staan bij een kleinere hoop met een weinig uitroddigende geur. "Het is een zwarte," zegt hij trots. "Door de vliegen en de sterke lucht weet je dat het van afgelopen nacht moet zijn. Op het menu van de witte neushoorn staat alleen gras, maar zijn zwarte broertje lust ook boomblad." Hij graait met zijn hand door de

en tuurt de grond af. Bij zijn speurtocht naar voetafdrukken let hij ook op sporen van menselijke indringers. De rangers zelf hebben geïmporteerde schoenen waardoor een afwijkende afdruk meteen wordt herkend, zelf op de keiharde leemgrond waar een leek het verschil tussen schoenmaat 45 en een olifantenpoot niet kan zien. Plotseling dringt zich een lucht van verrotting op. Mijn lege maag sputtert tegen, ik stop en wil vragen waar de stank vandaan komt, maar met een pols in mijn rug beveelt Michael: "Doorlopen!". Tien meter verder vertelt hij over de zwarte mamba, één van de giftigste slangen die Afrika rijk is. "De slang kan allerlei aroma's de lucht in spuiten, zelfs een geur die lijkt op die van ontluikende bloemen. Via de stank die je net rook, probeert hij roofvogels te lokken en te verrassen."

Over het gevaar van de zwarte mamba kan hij kort zijn: "Er is niets aan de hand totdat je oog in oog met de slang staat. Dan weet de mamba zich ontdrekt en valt hij aan." Hij tikt veelbetekend op zijn sigarendoos met flesjes antiserum. Ineens blijft hij staan. In de verte

is een zacht geschraap te horen... Hét herkenningsgeluid van een etende, zwarte neushoorn. Michael pakt wat zand en laat het langzaam vallen om te zien waar de wind vandaan komt. "We moeten uit de wind blijven, want de neus van een zwarte neushoorn is net als zijn gehoor beter ontwikkeld dan zijn ogen." Met gemak sluipt hij in een boog naar het dier, niet gehinderd door struiken of het vele droge hout dat op de grond ligt. Dat de moeder ons opmerkt als we tot op veertig meter zijn genaderd, is dan ook mijn schuld. Het jong verschuilt zich snel achter haar grote lijf, maar de bescherming is maar van korte duur. Als door een bij gestoken zet de moeder de aanval in. Michael fluit kort als sein dat we in plaats van weg te rennen een boom moeten zoeken. Opmerkelijk snel komt de bundel spieren aangedenderd en ik verbaas mezelf door binnen enkele seconden hoog in een boom te zitten. Ik ben in een Mkhaya geklommen, de boomsoort waarnaar het park is vernoemd en die alleen in zuidelijk Afrika voorkomt. De neushoorn blijft ons even triomfantelijk beloeven om daarna snel terug te gaan naar haar jong.

's Avonds, bij het kampvuur en een maaltijd van sla, aardappel-puree, gestoofd impalavlees en wildebeestworst, legt Michael uit waarom het echte Afrika alleen nog is te vinden in de vele natuurparken. "Na de komst van de blanke jager aan het begin van deze eeuw zijn bijna alle dieren verdwenen. De kuddes vormden een plaag, dachten ze. Later werden natuurparken ingericht, maar in de jaren zestig en zeventig stonden de parkwachters met hun traditionele messen machteloos tegen de zware wapens van de georganiseerde misdaad. Nadat eerst de olifant bijna werd uitgeroeid om zijn ivoor, is het de laatste jaren de beurt aan de twee neushoornsoorten die Afrika nog rijk is. En dat voor een klont haar, want het is niet eens een echte hoorn."

Dat is niet het enige misverstand. "Beide neushoornsoorten zijn grijs van kleur en dus kloppen de namen niet. De Zuid-Afrikanen noemden de grootste soort wildlip, wegens de brede bek van het dier. Engelstalige jagers pikten dat op als white, als hun schiet-



een neushoorn

schijf maar een naam had. Zonder verder na te denken werd de kleinere black genoemd. De witte neushoorn is nieuwsgierig en dus gemakkelijk neer te schieten. In zeer korte tijd werd het aantal van 50.000 dieren gereduceerd tot enkele duizenden. Van de zwarte neushoorn zijn nu nog 2.500 exemplaren over. Het dier staat bekend als schuw, maar agressief en vormt daardoor een uitdaging voor de doorgewinterde jagers.

Michael denkt terug aan de vele vondsten van neushoorns in doodsnood. Hij zegt wrang: "Omdat geweeschoten over grote afstand dragen, proberen ze de dieren nu te strikken. Dan hakken ze de hoorn uit de schedel en laten het dier aan zijn lot over. Als je dat ziet, beseft je dat je mensen kunt haten." Net als in veel andere Afrikaanse landen werden beide neushoornsoorten in Swaziland uitgeroeid. Een veelomvattende herintroductie was noodzakelijk, maar nog kon de teruggang niet worden gestopt. Pas na jaren van keiharde acties, investering van miljoenen gulden en veel arbeidsuren kon in 1995 worden gemeld dat het aantal witte en zwarte neushoorns, voor het eerst in twintig jaar, stabiel bleef. Er worden nog steeds tientallen dieren gestroopt, maar dit verlies kan door de jonge aanwas worden opgevangen.

Mkhaya is een van de weinige parken in Afrika dat zichzelf kan bedruipen. In 1979 is er begonnen met het fokken van de nguni, een ouerode Afrikaanse koeiensoort. Hiermee werd het ras, dat bijna ten onder was gegaan aan ongecontroleerd kruisen met andere soorten, voor

uitsterven behoedt. Het dier levert goed vlees dat voor veel geld kan worden verkocht. De rangers houden de koeien in een klein deel van het park. Voor we in onze tent gaan slapen, raadt Michael me aan om 's ochtends mijn schoenen goed leeg te schudden: "Schorpioenen zijn dol op Europese zweetvoeten." De vierde dag is het raak en laat een tien centimeter lang exemplaar zich onwillig op de grond vallen. Het dagelijks controleren van de met 4.800 volt beveiligde hekken is een tijdrovende klus. Het hekwerk houdt de olifanten binnen die maar wat graag naar de nabijgelegen akkers willen uitzwermen en het sluit ongewenst publiek buiten. De rangers doen veel werk lopend in het park, maar voor deze controle pakken we een jeep. "Knobbelzwijnen", verklaart Michael, "graven regelmatig gangen onder de hekken, die dankbaar worden gebruikt door stropers." Met zwaar materieel hangt hij precies voor zo'n doorgang stroomgeleiders op. De eerste de beste die er doorheen klautert zal zich dat nog lang heugen en het voorlopig niet weer doen. Pas een paar dagen later wordt de gang dichtgegooid met zand. Op de terugweg blijken de praktijklessen in dierspeuren niet zinloos te zijn geweest. Ik wijs op twee rank gevormde koppen die ons beloeven vanuit het hoge struikgewas. Cheetahs, de snelste dieren die op deze aardbol rondlopen. De gids wil, net als ik, graag iets dichterbij, al verschillen onze motieven. Deze jachtluipaarden hebben zich moeten handhaven, nu hun leefruimte kleiner wordt. De gids wil hun conditie peilen en ik wil een foto van ze maken.



Als we tot vijftig meter zijn genaderd, laten nog drie dieren zich zien. Daar had ook Michael Ngenya niet op gerekend. Als ik omkijk naar de auto, zegt hij koel: "Ze zitten op je voor je de deurknop in je hand hebt." Om dit te bewijzen spurten de cheetahs naar voren en staan binnen een seconde vlak voor ons. Ze laten de kop zakken en houden ons vanuit hun ooghoeken in de gaten. "De enige manier om je leven te redden is ze diep in de ogen te kijken. Ze vallen nooit een prooi van voren aan..." is Michael's advies. Met de ruggen tegen elkaar lopen we langzaam achteruit, terug naar de jeep. Door de enorme bevolkingsgroei en de massale kap van brandhout dreigt een park als Mkhaya een groen eiland te worden in een dorre woestijn. Nu al proberen mensen het park binnen te komen om "slechts" hout te stelen. In het droge klimaat van Swaziland groeit de traditionele beplanting langzaam en ten bate van de houtproductie zijn overal snelgroeiende bomen en struiken geplant. Immense bossen van eucalyptus zijn daarvan het bewijs. Doordat de vele vogels in het park vaak niet verteerde zaden van elders afscheiden, moet Mkhaya vechten tegen

oprukkende palmen en andere uitheemse boomsoorten. De traditionele vegetatie vormt het voedsel voor de meeste dieren en daarom steken de rangers veel tijd in het opruimen van die "nieuwkomers". Door de stroperij zijn de dierpopulaties in het park fors uitgekund. Bovendien kan het gebruik van pesticiden in de omliggende gebieden ziektes doen ontstaan die een diersoort de genadeklap geven. De rangers weten hoeveel dieren er zijn en houden hun gedragingen nauwlettend in de gaten. Zieke dieren worden gevangen, afgezonderd en behandeld. Het stropen gaat echter door, ondanks de bewaking en de zware straffen. De vangst van één neushoorn levert immers voldoende op om in Swaziland de rest van je leven achterover te gaan zitten. Hij die illegaal in het park wordt aangetroffen, wordt zonder proces voor vijf jaar achter de tralies gezet en krijgt een hoge boete.

Als iemand een dier heeft gestroopt en wordt gepakt, moet hij de 'intrinsieke' waarde vergoeden. Voor een neushoorn is die begroot op ruim 100.000 gulden. En door de strenge bewaking stijgt de prijs van een neushoorn.





Neushoorns in Swaziland

Als men neushoorns wil zien in Swaziland zijn deze op twee plaatsen te vinden; het Hlane National Park heeft witte neushoorns en in het Mkhaya Game Reserve zijn witte en zwarte neushoorns te vinden.

Hoeveel neushoorns er totaal zijn in Swaziland wil men, uit veiligheidsoverwegingen, niet bekend maken. Bekend is dat beide soorten neushoorns er weer langzaam bovenop krabbelen nadat de populaties tussen november 1988 en december 1992 bijna geheel uitgeroeid waren door stropers. Gedurende deze vier traumatische jaren heeft Swaziland meer dan 70% van haar neushoornpopulatie verloren aan stropers, deze periode is dan ook algemeen bekend als "de neushoornoorlog". Het heeft geleid tot een verbeterde wetgeving en vele gerechtelijke confrontaties.

Als toppunt aan het einde van deze verschrikkelijke jaren, kreeg men te maken met een periode van enorme droogte, een absoluut droogte-record in de geschiedenis. Dit had een enorme impact op de voortplanting van de neushoorns; veel neushoorn-kalfjes stierven door verdroging omdat de melk van de moeder opdroogde. Nadat er voor het laatst een volwassen neushoorn gestroopt werd in december 1992, volgde er een periode van stabiliteit onder de neushoorns. De regen kwam en ook jonge neushoorns die de droogte overleefd hadden, begonnen te herstellen.



Gestroopte witte neushoorn in Mkhaya Game Reserve.

Nu een aantal jaren later, is de witte neushoornpopulatie met 58% toegenomen. De natuurlijke aanwas is ongetwijfeld versterkt doordat de vrouwtjes, na de lange periode van droogte, vrijwel gelijktijdig vruchtbaar werden. Elke neushoornvrouw die nog een kalf kon krijgen, kreeg er ook één. Het enige negatieve is dat 72% van hun jongen mannetjes zijn. De groeiende resultaten laten zien dat ze in de Big Game Reservaten op de goede weg zijn, maar het laat ook zien dat de effectiviteit en toewijding van de ranger-troepen onmisbaar zijn!

Van een gemiddeld verlies van één neushoorn in twee weken, of soms drie neushoorns op één dag aan zwaar bewapende criminelen, is geen enkele neushoorn meer gestroopt sinds december 1992. Deze veelzeggende verbetering kan worden toegeschreven aan het ontstaan van nieuwe jachtwetten. Deze werden opgenomen in de Non Bailable Offences Act,

d.w.z. dat stropers niet meer door betaling van een borgsom vrij konden worden gelaten. Dit is een goede wet en de Big Game reservaten hebben opmerkelijk goed laten zien dat zij die wetten uitstekend kunnen toepassen. De volledige steun en toewijding van Zijne Koninklijke Hoogheid, Koning Mswati III, die erop toeziet dat de anti-stroopers wet in de werkelijkheid uitvoerbaar wordt, is een opmerkelijke vooruitgang in de strijd om het behoud van de neushoorn.

Mkhaya-Swaziland's voornamelijk neushoornreservaat
Het Mkhaya Game Reserve, met zijn diversiteit aan habitats, zijn weergaloze niveau van beveiliging en de heraanpak van de Swazilandse toelichtsoord voor bedreigde diersoorten die leven in het reservaat. Het heeft als doel te fungeren als kraamkamer voor bedreigde zeldzame diersoorten en hun aantal te verbreiden zodat zijders in de Hlane Royal National Park een afgeschermd gebied uitgezet kunnen worden. Op deze wijze is het behoud van een aantal zeldzame diersoorten al verbeterd.

Mkhaya is een *privé* reservaat en wordt *niet* door de overheid bestuurd. Mkhaya is tot beschermd gebied uitgeroepen op

het hoogste niveau van legale bescherming in Swaziland. Hieraan toegevoegd: Zijne Koninklijke Hoogheid, Koning Mswati III zelf, onderschreef de status van Mkhaya door een samenwerkingsverband tussen Hlane Royal National Park en Mkhaya te ondertekenen waarin de Europese Unie zorgde voor een gezamenlijk beheerprogramma om het verspreidingsgebied van de neushoorn en olifant te vergroten. Ook toen de Koning als geschenk een zwarte neushoorn van de President van China ontving, gaf hij de voorspraken Mkhaya zoals hij dat ook al met verschillende andere diersoorten had gedaan.

De Big Game reservaten van Swaziland leven alleen van giften en giften voor hun eigen levensvatbaarheid zonder overheids subsidie. We verzoeken hierbij aan alle potentiële donateurs die de Big Game reservaten in Swaziland (Hlane, Millwane en Mkhaya) willen ondersteunen, dat alle bijdragen rechtstreeks naar het doel gaan waarvoor deze bijdrage bestemd is.

Het wordt niet verspild aan kantoorhuur, telefoonrekeningen, administratiekosten, directie diners, dure reizen en Parkinson's Wet!

Met dank aan Ted Reilly.



Shakka een traditionele zwarte neushoorn.



Werken met neushoorns in Swaziland; Eco-volunteer program Rhino Rescue

Zoals al een paar keer eerder genoemd, ondersteund de Neushoorn Stichting Nederland het Mkhaya Game Reserve. Een van de activiteiten van de Neushoorn Stichting is de promotie van het rhino rescue project voor eco-volunteers.

Het is een erg leerzaam project en bedoeld voor mensen die op zoek zijn naar een bijzondere vakantie en zelf actief willen meewerken aan natuurbehoud. Een eco-volunteer die aan het project deelneemt, steunt het Mkhaya Game Reserve dubbel: zowel als medewerker als met geld (namelijk 80% van de reisom kost ten goede aan het Mkhaya Game Reserve). Het minimum verblijf is twee weken.

Als eco-volunteer kun je meehelpen aan de volgende activiteiten:

- dagelijkse patrouille met een Swaziranger. Tijdens deze patrouilles ga je op zoek naar neushoorns en controleer je de hekwerken en wild-rasters. De rangers leren je van alles over de dieren en planten die je onderweg tegenkomt.
- zijn om het park staan verscheidene wachtposten, die 's nachts zijn bemant door rangers. Men staat dan op de uitkijk naar het eventueel binnendringen van stroperslicht, kampvuren, geweerschoten, enz. Indien je stropersactiviteit spot, geef je dit per radio door aan het rangerstation. Het is voor een eco-volunteer niet toegestaan de rangers te vergezellen op anti-stroperspatrouilles.

● meehelpen met het onderhouden van het terrein. Dit kan betekenen dat er wegen hersteld moeten worden, maar ook het planten van bomen en struiken of het graven van waterleidingen.

Soms echter kunnen bepaalde van deze activiteiten in het geheel ontbreken of kunnen andere activiteiten juist zijn toegevoegd. Dat is sterk afhankelijk van onverwachte dingen die op dat moment gebeuren. De werkzaamheden leert men in de praktijk, alhoewel kennis van dieren en vogels gewenst is. Het kan ook zijn dat het werk wat monotoon uitvalt, dit is natuurlijk mede afhankelijk van je eigen belangstelling. Je werkt onder supervisie van Mickey Reilly, de manager van Mkhaya. In de praktijk werk je altijd samen met een Swaziranger. Deze ranger heeft absolute autoriteit over de eco-volunteer, en bepaalt wat wel of niet mag en wat al dan niet veilig is. De veiligheid voor mens en dier staat voorop bij alle acti-

viteiten. Je kunt in principe het hele jaar deelnemen, maar men kan maximaal acht deelnemers tegelijk plaatsen. Omdat het werk vrij pittig en arbeidsintensief kan zijn is het noodzakelijk een aantal voorwaarden te stellen aan de deelnemers:

- je dient een normale gezondheid en een goede conditie te hebben, goed ter been te zijn en goed tegen de warmte te kunnen (wees voorbereid op lange loopafstanden!)
- je dient minimaal 18 jaar te zijn en het Engels goed te beheersen
- je dient minimaal 2 weken beschikbaar te zijn
- je dient zelfstandig werkzaamheden uit te kunnen voeren
- je dient je te schikken naar de noden en wensen van het project
- je dient een zéér flexibele instelling te hebben, je weet vaak van tevoren niet wat je gaat doen

Mensen die meekijken over het rhino rescue project vallen kunnen contact opnemen met de Neushoorn Stichting Nederland en dan is het altijd mogelijk een gratis toelichtingsboekje te downloaden van het website: www.neushoorn.nl

Colofon

De Neushoornkrant is een uitgave van Neushoorn Stichting Nederland en verschijnt tenminste 3x per jaar.

Redactie:
Fernand van Bourgondiën
Ingrid van der Meer
Raymond van der Meer

Fotografie:
Raymond van der Meer

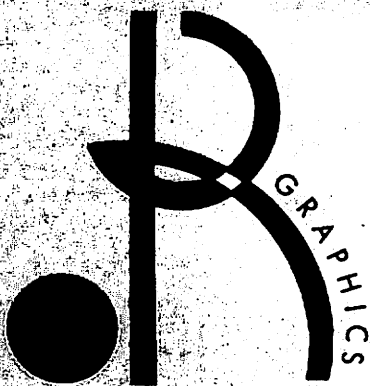
Vormgeving:
Nicole Kanters

Druk:
Buijze Pers te Noordwijk

Met dank aan:
Basf Drukinkt
Buijze Pers
Marco Intern-Transport BV
Ton de Ruiter
Vemedia
Wolftrail

Aan dit nummer werkten mee:
Corno van den Bergh
Ted Reilly

Correspondentie-adres:
Neushoorn Stichting Nederland
Postbus 138, 2300 AC Leiden.

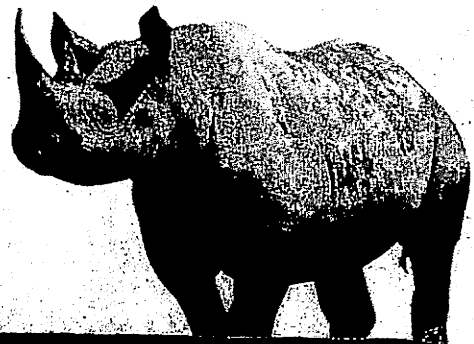


DE RUITER

GRAFISCHE MILIEU-
TECHNIEKEN &
VEILIGHEIDSPRODUKTEN

L.J. Costerstraat 7
8141 GN Heino
Tel.: 0572 - 392 915
Fax: 0572 - 393 643

Oersterk in reclame maken!



Buijze

Pers